Erik Högström

Echo. Vexlande dikter

P. A. Huldbergs Boktryckeri. Hudiksvall. 1850.

– Läs mer om verket här

Det avbildade exemplaret tillhör Uppsala universitetsbibliotek.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Uppsala universitetsbibliotek och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:
https://lb.se/författare/HögströmE/titlar/Echo/faksimil?om-boken

Permanent länk (URN):
https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb9508106-faksimil

Sv.
Sv. Litt.
Dikter
Kap.

ECHO.

VEXLANDE DIKTER

AF

ERIK HÖGSTRÖM.

ECHO.

VEXLANDE DIKTER

AF

ERIK HÖGSTRÖM.

I lundar utaf myrt och lager
Hoppet ler med englamin,
Mången vänlig krans hon tager,
Ger den kysst åt Fantasin.

HUDIKSVALL,
P. A. Huldbergs Boktryckeri,
1850.

INNEHÅLL.

	Sid.
Epilog (Till en vördad publik)	4.
Skaldens Genius	5.
Denna planta blommar hela året	7.
Nordisk Vårsång	8.
Saknadens Tröst	9.
Till Konungen	13.
Svalan	14.
Tiden	15.
Månskens Monolog	16.
Månans Klagan	18.
Solens Qväde (Vid Vinter-solståndet)	19.
Diktens Stund	21.
Taflan	21.
Student Sången	22.
Vishets Reglor	23.
Auroras Rival	25.
Drottning Christina	27.
Hjalmar den hugfulle	35.
Elfvorna	40.
Ärendet på Berget	41.
Riddar Wolkmar	43.

Epilog.

(Till en vördad publik).

Läsare, eller läsarinna!
Om Echo misshagande toner
Allena, ur skogen dig bringar;
Låt dig ej beklagande finna;
Kring fria och leende zoner
Vid guldsträng ju sången ock klingar.

Skaldens Genius.

O, Skaldemö, du himlens dotter,
som tyder Gudars tungomål,
besegrande som Nordens stål:
Du ädlaste ibland idrotter,
hvart ädelt hjertas hyllning värd:
du skönaste i konstens verld,
vid Brages bild, (din fars beläte),
ställ uti Nord din höga thron,
och låt den gyllne harpans ton
vidt klinga; bygg ditt lärosäte
hos Asars ätt i Nordisk bygd.
Och Sveas barn omkring dig kalla,
låt himlars språk och toner skalla,
och sedlighet, fromhet och dygd
de Asars barn igen förguda;
och berg och dalar återljuda
allt lyckligt, stort och skönt och sällt,
från Bältens våg till lappens tält.
Allt skönt hvaraf ditt hjerta lifvas
låt ses, låt höras och låt skrifvas.
Vishetens, ljusets lära tyd;
tyd lifvets mörka, dunkla gåta,
förena hjertan, varma såta! —
Med hoppets färg vår framtid pryd,
bär tröst och hopp till dem som lida,
och segrens mod till dem som strida
för sanning, frihet, frid och rätt;
att mörkrets, ondskans makter tvinga,
allt mer och mer dess tal förringa,
förtrampa — Lokes hela ätt. —

Sjung segrens hymn, sjung Herrans strider;
se Auroras flamma sprider
sitt morgonsken, Gudinna, kring
din krets, din gyllne krets omsider.
Gudinna, slut i Jubelring!
De gry, de gyllne sångens tider.

Hvar fins, o sångmö du? Du bor i ädla sinnen.
Är också du hos mig? Dig då tillkänna ge;
hur mycket manar dig! dig kalla forntidsminnen
och framtids hopp och pligt, dig, alla, kalla de.

Låt Urdas våg ej gå fördold inunder mossa,
och Mimers klara flod, led du i dagen fram;
och lifva skaldens själ, och snillets bojor lossa,
tag plats i Nord, ibland de fria Göthers stam.

J ädle, lyssnen, ty, nu sånggudinnan kallar;
Er skynden till dess thron, ty si hon vinkar Er;
Jag följer i Er svit, mitt varma hjerta svallar,
och för dess altarfot mitt offer lägger ner.

Hur tröstfullt signande gudinnan handen räcker
och öppnar mig en verld i elyseisk vår:
en engel famnar mig — hvad är det jag upptäcker —
jag känner väl dess drag, dess ögon och dess hår.

O, lyssnen, hvilken sång, och skåden, hvilken ljusning!
En engels röst det är och himlaharpors ton;
Kärlekens engel slår sin harpa, ack förtjusning;
jag dignar ner, ett stoft, vid himlars gudathron.

Hur ömt, hur kärt, hur ljuft, mitt hjertas harpa klingar
vid hvarje ljud och ord, vid känslan af allt sällt.
Det är en glädjefärd på lätta englavingar,
omkring på Elyséns och Edens glada fält.

This plant flowers trough the whole year.

Skönare än hvarje blomster,
ljufvare än vårens lilja
Dygden är, den henne odlar
har det skönaste bland yrken,
har den ljufvaste belöning:
hjertats frid, det glada hoppet,
äro dygdens följesvänner.
Såg man smärtan dygden jaga;
såg man sorgens tårar falla,
i oskuldens sälla eden;
Friden såg man aldrig viken
från det sanna, från det goda:
och det sällhetsrika hoppet
vek ej från den sköna dygden.

Nordisk Vårsång.

Skandia, helsad af Vårens kung,
står klädd i sitt isiga panzar.
Då, mera än uppå sin brynja så tung,
hon tänker på smycken och kransar;
den strålande Guden sig närmar alltmer
den isklädda Svea, hon rodnar och ler.

Hon uppslår sin ögon, de klara, de blå.
Han blickar deri så betagen;
hon ser det med tjusning och aftager så
Sin hjelm, som blott skymmer behagen.
Hur lågande vid hennes sida han står!
och sippor han träder uti hennes hår.

Han leker med skölden invid hennes barm,
och ser uppå brynjan bastanta,
sig rör hennes hjerta af blicken så varm,
hon bländas af skruden briljanta,
och lutar sig intill hans hjerta så huld
och sluter sig uti hans mantel af guld.

Hon bortlägger sin amazonliga skrud;
hon blomsterskrud heldre vill bära.
Han famnar alltredan sin älskade brud,
och trohet hvarandra de svära:
hon hvilar alltredan i älskarens sköt,
han kysser beständigt sin hulda så söt.

Saknadens Tröst.

Bland sälla dar hvem mins jag mera gerna
än dem, af hvilka jag en del tillbringat
med dig, du rosenljufva hoppets tärna:
invid ditt hjerta, engel, engel dyra!
Mitt hopp i högre sällhet aldrig svingat;
dig egnas hvarje ljud utaf min lyra.

Den blåa färgen älskas framför andra,
sen jag af dig densamma hörde nämnas:
på blåa rosor skall min tanke vandra
till dig, der uppå läppars purpurbrygga,
jag möter dig, der du min djerfhet hämnas:
der minnets engel vill sitt tempel bygga.

Söker, uppå diktens harpa, jag ett ljud som likna må
dem, som ifrån högre rymder, stundom till mitt hjerta nå:
huru ser jag då dess strängar gripas af en engels hand;
ser du glorian kring dess lockar, öfver pannan hvilken rand?
Himlaglans uppfyller verlden, är det ej en högre sfer?
Himlaväsen mig förtjusa, englar äro komne ner.
Jag af salighet försmälter till en ton i engelns bröst;
tills jag åter ser på jorden mig ett Echo af dess röst.

Jord, försvinn ifrån mitt öga! Himmel, öppna dig hvar stund!
Gode Andar, i det höga, tyden kärlekens förbund!
Fantasi, din vinge låna mig dit upp att ila fort;
Kärleken är Gudars låga, och derfrån ej skiljas bordt.
Ljufva hopp — mitt hjerta flammar — dina englavingar spänn;
ifrån himlen jag härstammar, svinga mig dit opp igen!
Ingen klagan mera blande sig i orden af min sång,
ty bevingad är min ande — vägen är dit upp ej lång.

Är på tidens öde bölja icke lyckligt vårt förbund,
är mig gifvit dock att följa alltid dig i diktens lund.
Himlabarn, mitt hjertas terna, du en himmelsk fröjd mig ger:
ej så länge hjertat glöder dig min tanke öfverger.
Och när åter lifvets gnista ifrån jorden svingar fri,
Kärleksbanden då ej brista — evigt då förenas vi.
Engel! våra hjertans låga är den högsta Gudens pris.
ingen, ingen smärta hinner oss i himlars paradis.

Gud, som är vår glädjes Gud,
uppehålle oss hvar stund,
under dunkla tidens lopp!
Han, vår tillförsigt, vårt hopp,
skref i själen sitt förbund:
kärlekens och himlens bud.

Ädla hjerta, himlaflägt!
ljufva blommor har du strödt,
kring om mig, på himlens strand,
plockade, utaf din hand.
I himmelsblått och rosenrödt
klädde du mig lifvet täckt.

Ack, den strand jag längtar till
der du dessa blommor fann.
Kärleken och glädjen sällt
med hvarann sig der förmält:
oss för evigt med hvarann
Herren der förena vill.

Likväl sina strålar gjöt
himlen uti våra bröst.
O, min engla Fantasi!
Kärleksljufva Sympathi!
Min är himlen med all tröst
uti dina armars sköt.

Sig till dig min tanke vänder,
städs i spåren följer dig;
tänk, från dina fjerran stränder,
tänk tillbaka, du, på mig!

Goda englar aldrig vika
från ditt hjerta, från din hand.
Vid ditt hjerta, ack, det rika!
fäster dem ett himmelskt band.

Englar tycker jag mig höra,
svara, när min tanke vänds
till dig: "Ej kan jorden störa
flamman, som i himlen tends.

Vi vid hennes varma hjerta
dröja, som du himlen bad:
att vid jordens fröjd och smärta
skydda hoppets flamma glad.

Himlens glöd hvarmed hon smälte
dina känslor, brinner skär.
Fröjda dig, som hennes hjelte,
hennes afundsvärde är!"

Hoppet är en engelinna,
uppå gyllne vingars par.
Molnen för dess blick försvinna,
genom himlar fri hon far.

Alltid under det förflutna
var jag hoppets följesvän —
till hvarandras sida slutna
flögo vi — och stundom än.

Med etherisk mantel prålar
Fantasin, och vingar blå;
hand i hand på ljusets strålar
vandra vi, på vingar, två.

I lundar utaf myrt och lager
hoppet ler med englamin,

mången vänlig krans hon tager,
ger den kyst åt Fantasin.

Fantasin och Hoppet, båda
englar ifrån ljusets verld,
i sitt sällskap gerna skåda
mig på deras himlafärd.

Till Konungen.

Skaror utaf skalder hasta,
att med smicker och med lof,
skansa kringom kungens hof:
och uppå hans skuldra lasta
tyngder utaf frasers mängd.

Folkets röst i sången talar;
men från dina rikens gräns,
Konung, till ditt residens:
intill kungaborgens salar
hennes väg är ofta stängd.

Se in i armodets koja,
som ej lagen hägnad ger,
der förtviflan blott du ser
under tvångets — slafvens boja;
se! ju det ditt hjerta rör.

Ingen klagan der uppstiger,
kungen, kungen, förmår ej
lossa tvångets bojor, nej,
oförrättens offer tiger,
flyr förtvifladt, eller — dör.

Svalan.

Ifrån Söderns blomsterrika länder,
solbeglänsta, leende i prakt,
nalkas jag till Nordens glada stränder:
till en mild och sommarfager trakt.
Der på bygden, af skuggrika taken,
bygger jag ett fridsällt bo med maken.

Lifvets glada fröjder aldrig vika
ifrån sälla parets ljufva tro,
och kärlekens frukter glädjerika
skördas snart i sälla makars bo.
Kära små ur äggens rundel kläckas,
och till kyssar späda näbbar räckas.

Snart på vandringståg uti det vida,
följa troget ättlingarne små,
uppå lätta vingar vid min sida —
huru sälla, fria i det blå! —
Öfver allt är glädje, frid och föda:
Lifvets sällhet, lifvets gåfvor flöda.

När från fjällen stiga köldens makter,
frosten rimmar uppå vissna blad,

flyktar jag till Söderns blida trakter,
hvarest blomman ler i solens bad.
Så min lefnad, ljuf och lätt, framskrider
i behaglig sommar — alla tider.

Solens blick, mot mig så vänligt glöder,
ljuf är skuggan, full af kärleksro.
Norden är mitt hem så väl som Söder;
fridlyst öfver allt är Svalans bo.
Sig sällheten ljufva städs förnyar,
i mitt bo och ibland gyllne skyar.

Tiden.

Tiden är en flyktig bölja
som all naturen med sig för.
Sig mycket i dess djup kan dölja,
men allt med tidens fart sig rör.

Menskan är ett rör som drifves
på den dunkla tidens flod,
och på hennes bana skrifves:
glädje — sorg — förtviflan — mod.

Strid på tidens bölja möter,
ödets kalla nordanvind
ofta seglarn nederstöter,
såsom löf från höstens lind.

Ödets stormar ofta ryta,
och uppröra tidens våg;
svallen ofta skaka, bryta,
lifvets farkost i sitt tåg.

Huru ofta tågen brista:
trohetens och pligtens band;
seglarena, seglen mista,
slungade mot öde strand.

Aldrig brista dock de banden
Gud i paradiset knöt:
Kärleken, är ett med Anden,
evigt i Guds armars sköt.

Skulle tidens mörka stunder,
och den kalla ödets storm,
rubba evighetens grunder:
kärlekens och himlars form?

Månskens Monolog.

I nattens sal går månan fram, den sköna.
Hur mildt hon blickar, hur förtroligt, ömt!
Hvem skulle neka hennes hjerta röna
hvar hemlighet man djupt i själen gömt?
Än är du blek och sorgsen, sköna Måna,
och än är purpurröd din himlakind:
du syns af melankolisk längtan tråna,
jag hör dig sucka, uti nattens vind.

Är icke du på höga himlabågen,
från längtan och från qval, upphöjd och fri?
Och kommer oro äfven dig i hågen,
hvar skall man fri från qval och längtan bli?
Jag velat ana sällheten derofvan,
o, saknas den ock der, ack! hvarest finns,
om icke der, den dyra himlagåfvan
som enligt löftet af de trogna vinns?

Det sägs, att du ifrån din älskling skildes,
att du din Phebus icke möta får;
om sorg och saknad på din bana spildes,
om du och måste gjuta smärtans tår;
jag fattar då din vandring uti natten,
din ömma blick uppå min öde stig. —
Det sken du sprider öfver land och vatten,
förtroligt, vänskapsfullt, uppmuntrar mig.

Dock hör du måne, äfven du, till tingen:
till "kreaturen" i en fallen verld;
så är måhända ock i stjerneringen,
der herrskar ock kanhända sorg och flärd.
Blott ofvan tiden är den sälla hamnen;
der frid och sällhet i förening bo,
der sluta vänner vänner uti famnen;
der glädjens blomster evigt friska gro.

Månans Klagan.

En dotter af Allfaders hus,
jag gafs åt natten till ett ljus,
en väktarinna för dess stilla frid,
när dagen lyktat sina verk, sin strid.
Min flammas sken jag öfver jorden sprider,
det blef min lott i alla, alla tider.

En nyfödd jord jag lysa fick,
hur glad var då min himlablick,
när Edens paradis i nattens sköt
med salig frid sig i min flamma slöt.
Så himmelsk, skön, jag såg min bild i natten,
i Edens stilla, spegelklara vatten.

Men arma jord, din frid försvann!
o, folk, ej nog begråtas kan
det syndafall, som ifrån Edens park
dig jagat ut på törnesållad mark,
der friden uti natten ofta störes,
och qvalens suck ur ädla hjertan höres.

En Kain snart, i vredgadt mod,
sågs färga med sin broders blod
Guds jord den gröna, och hans frid försvann,
och af förtviflan blott hans hjerta brann.
Af samvetsqval, han fjerran vida jagas;
men allestäds han kände sig anklagas.

O, ve! ännu med djefvulsk harm
ses dåren höja fot och arm,

att menskor skada, ack, du jordens ris,
dig hämden möter snart, Guds dom rättvis
uppå dig hvilar re'n; bland dödar bleka
du skall förgäfves snart ditt våld förneka.

J, lidande, anammen tröst;
ty Herren hört Er klagoröst!
Han säger: "Min är hämden, dårens slag
Jag vedergäller på min stora dag.
Ty hafven tröst, J lidande, ty snart
det dolda blir i dagen uppenbart".

Solens Qväde till Jorden.

(Vid vinter solståndet.)

Menskors Boning, du skall åter hvälfva
din norra frusna sida emot mig!
Mig skaparn satte att ock lysa, elfva
andra jordar, systrarne till dig:
derför jag kläddes uti himmelsk glans,
att lysa Er, som gå kring mig i dans.

Från mitt rum jag delar alla tider
beständigt samma värma, samma ljus,
och hvar planet i kretsadt lopp sig vrider
att jag må värma, lysa opp dess grus.
Från tidens morgon då Gud: varde, sagdt,
Jag burit samma ljus och samma prakt.

Öfver Edens fält min flamma lågat;
jag öfver paradiset ljus ock bar,
och många tusen år sen dess borttågat,
men ännu brinner jag dock lika klar.
Dock efter menskoslägtets syndafall,
mig mången fallen ansåg mörk och kall.

Dock himlars Gud ej menskors ätt förgätit,
sin afbild skaparn ej ifrån sig skjöt;
men trotsa ej hans viljas lag förmätit,
fastän du skyddas i hans hulda sköt! —
Att dig med sig förena Gud blef man
och dog för dig, jag då — blott då ej brann.

Men så sant mång tusen år jag brunnit:
allt i verlden är fåfänglighet.
Jordens visa det ock hafva funnit;
allt har ända bäst man intet vet.
Men dock förvandling menskans själ ej når;
i döden till odödlighet hon går.

Nordens folk! jag ser hur längtan blandas,
uti din blick, att mina strålars glöd
må närma sig, att himlen åter randas,
i morgon och i aftonstunden, röd —
jag kommer dit, (till menskors språk det hör);
bortsmälter snön och jorden blomsterströr.

Diktens

Diktens Stund.

Vid flammande härden, så lycklig och glad,
jag fattar en penna och dito ett blad;
då irrar min tanke långt hädan på flygt,
och hoppet — hur ofta är hoppet förrykt;
hur ofta det ramlar som derpå är bygdt!
Att bygga på skyar är svärmarens sed,
hans öde att falla från himmelen ned.

Väl närer mitt hjerta ej hoppet att få
Ljusalferna ned från sin himmel, ändå
så ilar min tanke på svärmarevis,
som fjäril förborgad till dess' paradis,
att dela dess fröjder och sjunga dess' pris.
I strålande graciernas blandande rad,
hur vinkar mig engelen alltid så glad.

Toflan.

Se hur innerligt, hur kärt hon trycker
Gudabarnet i sin moders famn!
glada moder! ack hur sällt jag tycker:
när hon nämner det — försonarns namn!

Du den högsta modersglädje njuter;
Gudabarnet hvilar vid ditt bröst.
Gud, ett barn, sig barnsligt till dig sluter:
sällaste! du famnar jordens tröst.

Modersglädje, barnafrid, jag känner
uppå taflans teckning här igen er;
men Gudomligheten sjelf det är,
som Maria ljuft omfamnar här.

Glada blickar! (salighet i bådas),
dela glädjen, som hos eder skådas! —
Tanken tager här en högre flygt,
se till Modrens tinning Jesum tryckt.

Student Sången.

(Till Gymnasisten J. G. N...)

Den hörs vidt kring Sagas dalar,
och tolkar hennes runeskrift;
bo Gudar än i höga salar
fastän man trampar deras grift?

Väl Gudinnor än och Gudar
bebo den stolta Odenslund:
när ungdomlig sången ljudar
då stiga de ur högens rund.

Utur högens rund? — Må vara: —
de sägas fröjdas i Valhall;
må sångens ande sjelf förklara
då deras färd till Fyrisvall.

Men Viktoria ock känner
Gudars färd till jorden visst;
skalden äfven och hans vänner,
hvarje ädel Gymnasist.

Ty ej blott i Odens lundar,
och hvarest deras kummel stå,
bo Gudarne; ty vid sig rundar
ock deras borg vid Gafvelå?

Vishets-Reglor.

Vishets-reglor, för de unga,
Mången skref i fordna dar.
Vishet jag en gång vill sjunga,
fastän vis jag aldrig var:

Till Samvetets stämma lyssna!
ty Guds egen röst det är,
Irringen och flärden tystna,
när en Gud i hjertat lär.

Hvad, af allt, du först bör göra,
är, att fylla lifvets pligt;
ej på flärdens smicker höra,
högre är allvarets vigt.

Nog förstår Kärleks-Gudinnan
hvarje längtan i din själ;
nog har himlen härförinnan
ju beredt ditt sanna väl.

Tvifla ej, min unga tärna
hvad än må ditt hjerta bry!
Se hur Frejas milda stjerna
blickar hvarje afton ny.

Le åt flärden unge broder,
jaga molnet från din kind.
Sök vishetens säkra roder,
trotsa hvarje ödets vind.

Utaf skilda öden dånad
är den dunkla tidens verld;
Jofurs Son, af mödor manad,
dignar, blöder på sin färd.
Dock sig mången ljusning tänder,
Vänskap räcker trogna händer,
och i grön och vänlig dal
möter hjertats Ideal.

Träffa sorgerna ditt hjerta
och den gyllne glädjen flyr,
mörka skyar himlen svärta —
hoppas! — dagen åter gryr,
fastän vreda åskor brusa,
smärtans hotande Medusa
sjunger lifvets elegi.
Tvifla ej! din själ är fri.

Deltagande.

Är önskan blott mitt hjertas offergärd!
Ack kraften endast Gudar är beskärd.
Jaga sorgens foglar ur ditt sinne,
Hoppets svanor, vårda dem derinne.

Auroras Rival.

Auroras kinder glöda,
hennes blick är kärleksvarm,
och de gyllne lockar flöda
ljuft kring hennes rika barm.

Men mitt Ideal mer gerna
jag, än morgonflamman ser;
mera hjertlig är min tärna,
mera ljuft dess öga ler.

Ingen dödligs hjerta anat
högre kärleks sympathi.
ingen känsla högre manat
upp till hjertlig poesi.

Men i ord vår aldrig gjuten
denna jords och himmels tröst;
själ till själ harmoniskt sluten,
blott, förnimmer Gudars röst.

Dyr du är intill mitt sista
så länge som uti mitt bröst

finnes än en lifvets gnista,
är ditt namn en lifvets tröst.

När af ljus och fröjd är stunden,
Våren på brudtäcket syr
blomman niger uti lunden,
vinden hviskar glad och yr;

Och när Månan öfver sunden
bär sitt sken vid böljors larm,
längtar jag: ack! att sekunden
förde mig till hennes barm!

Huru ofta svärmarn hinner
målet uti drömmens famn!
Sorgen med dess moln försvinner,
saknan ser ett älskat namn,

Åter med dess bild förklarat:
och med sympatetisk fröjd
ser med sig dess väsen parat
vid all ljufsta sällhets höjd.

Hörer du ej vinden hviska
ömma ord från mig ibland?
Ofta ibland rosor friska
jag mig drömmer vid din hand.

Se när Frejas rosor skicka
glans kring jord och himmel nyss,
varma rosenstrålar dricka
blommans tårar i en kyss.

Utur hjertats rosenvågor
stiger flamman mera skön:

varmare än solens lågor,
hjertlig, som kärlekens bön.

Morgonen med purpurflamman
är af henne blott en bild,
när en kyss oss sluter samman,
och en blick, en englamild.

Då är kärlekens Gudinna
obeslöjad saligt känd:
våra hjertans offer brinna,
lågan uti himlen tänd.

Gråter uti sorgens stunder,
du, mitt hjertas englavän,
o, din tår, förtjusningsunder,
o låt mig bortkyssa den!

Drottning Christina.

Guldkonungen, hennes odödlige far,
i friden och striden stor,
till sanningens, religionens försvar,
bort till Germanien for.
Der stridde och blödde — der skördade han
hyllniag och lagrar och sår,
och döende segren vid Lytzen vann,
der den Svenska stenen står.

Ej mången konung begråtits som han,
som Enka då Skandia gret;
men drottningens sorg — inga gränsor fann —
blott saknadens offer den vet.
Christina, den växande rosenknopp,
i den unga lifvets vår,
på thronen den lysande lyftades opp,
som plantan i urnan står.

Omhuldad i Skandias ömma sköt
uppspirar den ädla skönt,
och sprider förhoppning och tjusning så söt
och allas kärlek var lönt.
Den firade blomman för Norden så dyr,
sjelfständig vid aderton år,
tar gyllende spiran och landet styr,
och glans omkring thronen står.

Men den pröfvande, segrande här ännu stred,
den blodiga långa strid,
och Svearnas ära och välde spred,
och vann både land och frid.
Och Riddare kommo, från fjerran och när,
till den unga drottnings hof;
och konungasöner nedlägga der
sina offer med böner och lof.

Men drottningens hjerta, hur visdomsfullt,
som vinden det flyktigt var;
och ynnest hon visade ömt och huldt,
men stunden förändrar svar.
Carl Gustaf, kusinen dock gynnade hon
förnämligast af den ring
utkorade män, som omgaf hennes thron,
som stjernor gå solen omkring.

Mod,

Mod, lärdom och snille, det var hennes dygd.
Lättsinne, slösaktighet, flärd,
de fel hon utöfvade, utan all blygd,
förökande skatternas gärd.
Med främmande lärde dess hof var uppfyldt,
åt gunstlingar offrades rikt.
Så slösades gårdar och gods oförskyldt,
till de gynnade likt och olikt.

Snart dock klagande röster förnimmes väl,
och strid mellan Ständerna röjs;
nu tyckte sig bonden bli Adlades träl;
dock medlas och båda förnöjs.
Men drottningen, krona och spira och thron
nu lemnar, och säger farväl
åt Norden till sin Carl Gustafs förmon;
så flyktar den fjärilsjäl.

Till nöjenas, konstens och blommornas verld,
der himmelen blidare är,
den flyende drottningen ställde sin färd,
och fädernas tro afsvär
bäst hon hunnit den yppiga Tysklands mark,
nyss vattnad af Svearnes blod;
att hos Christi ståthållare, Roms patriark,
göra sjelf sin välkomning god.

Men säg mig: hvad kände väl hennes själ,
när hon hörer hvad ära och lof
det Nordiska Lejonet*) egnas, likväl,
ibland korssen, der härskaran sof,

*) En af Tyskarnas flera prisbenämningar af Gustaf Adolf.

hon gick att förneka den trosreligion,
som var köpt med millioners blod!
gick ej tanken tillbaks till den silfverthron,
som vid Lögarens bölja stod?

"Den tredubbelkrönte, i Romares land,
hvars välde sträcks högt öfver jord,
det vore ju lustigt, att smickra ett grand,
han skall buga för drottning i Nord.
Den, som kungar och kejsare falla till fot,
att kyssa på toffel och sko,
han skall Nordisk drottningen ila emot,
och förtjusas utaf hennes — tro.

Min prisade upphöjde fader var man.
Hans pligt var att herrska med svärd,
och att dö för den frihet han aktade sann;
fastän fåvisk var denna hans färd.
Att från qvinnor och barn, uppå Skandiens ö,
rycka älskare, fäder och män,
att som religions-fantaster här strida och dö.
O, du var icke frihetens vän."

Så hon tänkte, och sade: "jag klokare vill
i verlden mig skicka än så.
Alexander den sjunde skall mig lyssna till:
o, hvad list har en qvinna ändå!
Den, som kejsare, kungar och folk, blott med ord
förmår böja, skall buga för mig;
ty han häpnar vid minnet af kungen i Nord,
han skall vörda hans dotter hos sig.

Jag beherrskar hans sinne och styrer en verld,
i stället för Svearnas ö.

Mina qvinliga bragder skall mera än svärd
väl uträtta. Förträffliga mö!
Ej min fader ogillande skådar hit ned
till sin dotter; och hennes idé
skall af folken beprisas till kommande led;
mig den Högste skall nådigt anse.

Öfver leende fält skred det lysande tåg,
både kungligt och präktigt och fort;
vid den gula, den luktande Tiberns våg,
nu sig öppnade Romares port.
O, du eviga, minnenas, herrliga stad,
o Historiens krona, du borg!
o, jag är för lycksalig, för hänryckt och glad
att af glädje jag sjunker i sorg.

Dina murar och tempel, du eviga Rom,
o jag sluter mitt öga för dem —
dina spiror, o minnenas, krafts helgedom;
o, du Sagas Gudomliga hem.
Capitolium, tempel, i storhet och prakt,
du förste bland helgedoms rum —
jag dignar, ovärdig, på dig gifva akt,
o, jag vördar din herrlighet stum."

Huru mild och hur ödmjuk var drottningen väl,
huru krossad och slagen och rörd:
huru minnen och konsten, o, upphöjda själ,
erkänna din himmelska börd;
nu gråter Christina, hvi gråter hon så; —
ack du dyrbara drottning, från Nord!
Du främling och ensam o flicka ändå,
på den klassiska, sorgliga jord.

Hvarje hjerta i Norden dig älskar så ömt;
ack du främling i Romares land,

hvilket öde, o flicka, så barbariskt dömt
dig att gråta på främmande strand!
O, om Svearna kände din smärtas qval,
huru blödde hvart hjerta ju;
hur ditt namn ljuder skönt i din fäderne dal,
och här ensam så gråter du.

O, min huldaste drottning, borttorka din tår,
ack se der kommer påfvens svit:
kardinaler och munkar omgifva hans bår,
hvilken prakt; se, nu vända de hit. —
"Ack de bära den syndaren — vatten, min vän,
till att svalka min brännande kind;
ack jag rodnar ändå — kom gör om det igen;
så — är jag glad som den yraste hind.

För den helige fadren nu drottningen går,
huru glad är han icke i dag!
ingen kyss på sin toffel af henne han får;
dock hans blick lär, att vana är lag.
Ännu drottningen tror på den tjusnings list
hon som qvinna förmente sig ha:
och han bugar med tredubbelkronan sist
en hårsmån och svarar ett ja.

Christina, än mera beräknad än stolt,
att kyssa hans toffel och hand
tre gånger nedföll — ej en bedjerskas volt
så gracieux förr i hans land:
han bugande famnar dess midja frivol,
upplyftande henne förnöjd
på en decorerad, kunglig stol,
och glömde sin helighets höjd.

Denna huldaste ynnest, den helige vist
någon lefvande, kanske ännu,

blef, af Christina drottning, ej särdeles prist; —
"förödmjukelse tigde han ju.
Ack du helige fader ditt namn är så stort,
som din krona är lysande skär,
hvari nycklarne hänga till himmelens port;
emot dig Rom så liten ju är.

Jag skådat det stora som verlden har sett:
paradiser och Gudar också,
och beundrat, föraktat och gråtit och lett;
hur förgänglig är verlden och rå.
Med stafvar och kåpor och rakad tounsur
figurerar den löjliga kår:
hur de ömkliga folken, (dresserade djur),
nederfalla till jord vid hans bår.

Den fräckhet naturen dem rikligen delt,
hafver lättja och vällust förökt;
jag föraktar guldhornade männerna helt;
så förgäfves var vettet ej sökt." —
Så var början af drottningens nöjen i Rom,
hennes ära och hennes beröm;
och i drömmen hon alltid till Svithiod kom,
att se Borgen vid Mälarens ström.

"O, din stämma, du ädle, du vän af min far!
Oxenstjerna, jag hörer din röst.
O din talan är Mimers. En himmel du bar
i ditt Nordiska Riddarebröst.
Och du trofaste bonde, hur skönt var ditt ord,
fast som vildens i skogen det ljöd:
o jag älskar dig hjertligt, du herrliga Nord:
o jag älskar dig intill min död."

Ack i tårar var ofta den blicken fördränkt,
som af glädje så strålat, och mod:

och hur ofta ett moln på den panna var sänkt,
hvilken hoppet nyss smekte så god.
Huru ofta mot Nord hennes öga var vändt,
när sig natten med stjernor beprydt,
och hvar himmelens blick hvarje gång har upptändt
hennes längtan till Norden på nytt.

Ej att bära, men njuta, hon ville sitt lif;
dock hon ofta en börda det fann.
I hvar dröm, hvarje nöje, i allt tidsfördrif,
hemlandstonen ej nånsin försvann.
Tvenne gånger hon lydde sin manande själ,
och besökte sitt hemland med lust;
men till sorger sig minnen förskapa — en träl
heldre vara på främmande kust.

Att lugna sitt hjerta och läka de qval,
hvilka ungdoms ovisheter födt,
hon upplifvar sitt minne i fädernas dal,
sina fjät hon med guld ville strödt. —
Denna klocka, med silfver melerad, du ser,
på Styrbiskop, vid Upsala slott;
henne drottningen gaf: Själamessor hon ber:
är dess ljud ej försonande godt? —

Hjalmar den hugfulles Saga.

Ane den gamle, Nordens drott,
en dotter, Ingborg, hade blott;
af Anes män framställde tvenne
sitt friar-ärende till henne.

Hjalmar, valdes af Ingeborg,
och Hjorvard erhöll blott en korg;
men detta öde han ej smälte,
han fattar svärdet vid sitt bälte.

Han ställde djupt förtretad sig
för Hjalmar, fordrande Envig:
"Jag vill att rätten måtte pröfvas,
som tappre hjeltar rättligt höfvas."

"Det gör blott kungadottrens val.
Likväl är jag beredd och fal,
med dig att pröfva arm och klinga:
kom broder, låtom oss betinga!"

"Samsö bestämma vi i dag.
Der mötas vi i väldigt slag:
dit äfven våra män må följa;
ej Hjeltars ära sig skall dölja."

"Jag anta'r, Hjorvard, detta bud,
att pröfva klinga för min brud:
jag skall ej på den dagen dröja,
jag Danska vågor snart skall plöja."

Dock Hjalmar kände bitter sorg,
och klagade för Ingeborg;

dock hon upplifvar hjeltens sinne,
men snart skilsmessans stund var inne.

Då syntes båda, hand i hand,
begifva sig till Fyris strand,
med ögon fästade på jullen,
men stanna än en stund på kullen.

De talte månget hjertligt ord,
och stego begge två om bord;
hon följde ifrån Odens högar
långt på skären af gamla Lögar.

"Hvarföre skall utgjutas blod,"
så suckar kungadottren god,
"hvarför skall så Oden grymma
Balders och Frejas rätt inrymma?

För min skull icke stridas bordt;
mitt hjerta valet hafver gjordt.
Hvem borde hafva rätt dig mana,
ur kungadottrens famn, till Dana?

Hvarföre skall mitt Ideal
förhindras ega sin Vestal?
Du, endast du min brudgum blifver;
jag rätt ej Odens lära gifver.

En tid, jag vet det, stunda lär,
hvars religion mer himmelsk är;
men vi för Oden måste blöda,
som nöje har uti att döda.

En Gud i fjerran, Jungfruns son,
skall en gång fria Norden från

den grymma Odens bud och satser,
med frid i hyddor och palatser.

Väl äfven då skall Lokes ätt
förvandla, störa frid och rätt;
men hvite Gudens milda lära
skall tyranni och våld förfära."

Likväl nog snart, på Agnestrand,
var dock den sista timmans sand
till sista kornen redan runnen,
och sista afskeds kyssen brunnen.

Och ifrån Lögar strandens ed
då älskarns skepp åt fjerran gled;
afsked han vinkade med handen
ännu åt Ingeborg på stranden.

Och fingrar små prinsessan för
så ofta till sin mun och strör
ännu ett evigt tal af kyssar
åt älskarn, som på vågen kryssar.

Men blek var kunga dottrens kind,
när seglen flögo snabbt för vind;
men än åt henne älskarn hviftar:
och kinden ljufligt färger skiftar.

Men bakom näset snäckan gick,
och tårad var prinsessans blick;
hon längre blicka ej uthärdar,
hon vände sig mot hemmets fjärdar.

Väl till sitt hem, men sänkt i sorg,
anlände åter Ingeborg. —

Med Hjalmar var dess glädje flyktad,
och hoppets dag för henne lyktad.

Om hennes vänner talte än:
"din Hjalmar kommer väl igen;"
hon tröstens ord ej kunde fatta;
de voro smicker, tomma, platta.

Ty hoppets gnista var utsläckt:
den tidning väntar hon, förskräckt,
som skall om krigets fasa tala.
Dess hjerta lät sig ej hugsvala.

En dag hon satt med upprördt sinn,
då Hjalmars frände, Odd, steg in:
han inför Ingeborg sig ställde,
ty helsningen blott henne gälde.

Hon fann utaf dess första blick
förtviflan, sorg, uti hans skick,
att ju den värsta aning hade
fullbordats, som dess hjerta sade.

Rörd talte Odd med bruten röst. —
Som vågen böljde Ingborgs bröst,
när Hjalmars helsningar hon hörde,
som Odd till henne troget förde.

"Vi kommo," så berättar han,
"till Samsö lugna blomsterstrand,
der våra skepp i lugn vi ställde
och ankaren till botten fälde.

Och jag och Hjalmar gingo då
straxt uppå stranden båda två,

men våra män på skeppen dröjde,
vi ingenting om Hjorvard röjde.

Beväpnad Hjalmar steg på land,
jag blott en yxa tog i hand,
att hugga mig ett träd till roder,
och troget följde mig min broder.

Men under denna promenad
var Hjorvard och hans bröders rad
anländ, det sågs mot skyn en vimpel
af Hjorvards snäcka, låg och simpel.

Och slagne voro våra män:
vi dock beslöto strida än,
och Hjalmar svärdet drog ur skida
och gick mot Angantyr*) att strida.

Med roderträdet, ensam, jag
mot elfva skulle gå i slag.
Min klubbas slag sin verkan gjorde
på hvar och en som det sig borde.

Då såg jag Hjalmar lutad satt,
emot en tufva, sårad, matt:
i sorg, i tankarne fördjupad,
men tappre Angantyr var stupad.

Han talte: "Angantyr jag fällt;
med mig är likväl snart beställt.
För sexton sår jag dock ej qvider,
men för hvad kunga dottren lider.

*) Den förfärligaste af Hjorvards bröder.

Hon följde mig till Agnestrand" —
då tog han ringen af sin hand,
och såg med tårad blick på denne,
och sade: "bringa den till henne!" —

— Hon budet svarar ingen ting,
men mottog Hjalmars sända ring —
då hjertats slag och pulsar stanna
och döden sänkte hennes panna.

Elfvorna.

I vänlig skog jag trädde en afton, skön och blid,
och såg små elfvors drottning och elfvors kung dervid:
på gyllne rosenvingar, de svingade så sakta,
inunder lummig grenen, så sköna att betrakta.

O hade du, min flicka, sett elfvakungens glans,
när liten elfva drottning han famnade i dans:
och firade i lundens fria tjell förmälning.
Förtjuste syntes träden, hvar blomma, hvarje telning.

Allt firade den sälla, den ljufva kärleks stund,
och löfverk fria slötos till kransar uti lund:
och löfvens ringar syntes skönt bilda der ett hjerta,
midtöfver sälla elfvorna, strålande och hjerta.

De sänkte, på det gröna, sig i hvarandras sköt,
hur hennes rosenkinder med kyssar han begjöt.
Ambrosia de räckte hvarann i munnen ofta,
och ljufva rosen ångor ur salig nektar dofta.

En stjerna, ack hur vänlig, ur höga himlars tjell,
med kärleksglada blickar, såg genom löfvens pell. —
O hade du min flicka sett huru kärleksvarma,
vid kyssars milioner, hvarannan de omarma.

Du trodt dig sjelf bevingad, en engel gudaren
högt ofvan jord och tid, i den ljusa elysén,
vid elfvaparets hviskning, ty hvarje löf var tyst,
när salig tjusning höjde svanhvita barmen kyst.

Af ambra, nektar ångor berusad var min själ,
jag trodde sjelf mig vara en engel, men likväl
nu höjdes gyllne vingar och tusen kyssar brunno;
och, slutne till hvarandra, små elfvorna försvunno.

Ärendet på Berget.

Vi vilja dit om qvällen, när dagen gömmer
sitt trötta öga undan vår blick och drömmer:
derunder vi bevaka dess lugna slummer,
men natten räknar några få timmars nummer.

När han yrvaken blickar ur böljans läger,
och solens första stråle god morgon säger,
då sjunga vi tillsamman en sång på höjden,
och med hvarannan njuta midsommarsfröjden.

När vi tillräckligt solat oss uppå hällen,
och stiga åter ned till de gröna ställen,
vi hafva sen att minnas hur sommarnatten
vi sågo ifrån berget kring land och vatten:

Hur aftonrodnans ljusning var skön att skåda,
hur morgonrodnan tändes, de kystes båda:
och flammorna förentes till en allena,
som Freja vill att hjertan sig sällt förena.

Som Brud och Brudgum, ville man dessa tänka,
som kärleksrena hjertan hvarandra skänka,
och sig till Herren sluta och till hvarandra,
och uti nåd och kärlek för honom vandra.

Så syntes nattens flammor sig vördsamt närma
den punkt, der solen blickade upp med värma:
med hennes ljus ingingo de i förening. —
De trognas med den högste, det var vår mening.

Snart var på fästet solen, den gyllne, ensam,
och inneslöt hvar ljusning, så är gemensam
med Gud, godhet och sanning, han är dess källa:
Och Gud är sjelf kärleken, som gör oss sälla.

Riddar Wolkmar.

1.

Krigsåskorna ljuda och ifrån sin sköna
ung Riddar von Volkmar med tårar nu skiljs;
med vemod hon klagar, i våren den gröna:
"med hösten han kommer, hur längtar jag tills!"

Sommarens dagar, hur tröga de skredo,
för saknande, längtande, fruktande brud;
skräckbud genljödo, från dem hvilka stredo,
dem aningen klädde i mörkaste skrud.

Fiendtliga härarne plundra och döda,
tränga alltnärmare dag ifrån dag;
städer de grusa och fälten föröda;
att fly är det enda för stark och för svag.

Den mörkaste aning i sanning sig klädde;
ej mera ett ord från den älskades hand.
Som enka och moder på en gång hon trädde
ur hyddan att fly för fiendernas brand.

Blott hunnen till dörren, ack, möter den arma
barbarer med rykande sablar i hand:
hon ber, att, om menskor de sig må förbarma —
men störtas, och svimnar bland lågor och brand.

Hon vaknar med sinnet af fasa förvirradt;
bland lågor och vapen hon hastar till flykt. —
Bland främmande sedan den ensamma irrat,
begråtit den skatt, ur dess sköte blef ryckt.

Med främmande namn, sig den ensamma gömde,
att ensam få täras af saknadens qval;
och ofta bland sysslor och lektyr hon glömde
för friden, sin smärta, i minnenas dal.

En klagan ej hörs från det blödande hjerta,
förgömd i dess innersta sorgen förblef;
i ensamma stunder, allenast, sin smärta,
i sin promemoria så hon beskref:

"Vårens sol så mild
på dalens alfer ser
och dagg från himlens rymder spild
dem näring ger.

Alla foglar små
i dal och lundar slå,
och fria, sälla mot det blå
på vingar gå.

En hvar i sitt bo,
så lycklig, fri och glad,
med maken njuter frid och ro,
bland gröna blad.

Glädjen målar sig
på himmel och på jord,
men glädjen viker ifrån mig,
hur fjerran spord!"

Sin brudgum, sin dotter, i drömmen dock ofta
hon möter och eger den sällaste lott:
och ofta, när rosorna leende dofta,
hon tycker sig dem af de älskade fått.

Af tärnor en skara kring henne sig sluter,
dem dygder och vishet och slöjder hon lär,
och dervid den sällaste trefnad hon njuter —
en söt Henrietta den käraste är.

2.

Bland eld och dödar Riddarn stod,
fast ofta klädd i sår och blod,
han stark och ädel i sitt mod,
som ljungarn åskor förde.
För ära, lycka, frid, han stred
så glad, som Junisolen skred
sin höga bana upp och ned,
ty Riddarns hjerta rörde
beständigt nya, glada bud
ifrån hans brud.

"Hon sitter, ibland rosor der,
och skrifver mina segrar här:
hvart sabelmärke som jag bär,
är hennes segertecken.
Din kärlek, hulda, ren och varm,
uppeldar modet i min barm,
och föker styrkan i min arm. —
Som rosorna i vecken
af hennes siden och sefir
hvart ärr mig blir.

J mina tappra bussar, stån!
och viken ej för vapnens dån;

fiendens lif är edert lån;
framåt! dem vika lären!
vi vilja vända deras lopp —
och deras segrar höra opp —
stån! stån! framåt! med segrens hopp
J redan krönte ären." —
Ett: "ack min Gud! en vingad död!"
hans röst nu ljöd.

Och uti dödens natt försvann
den segerrika härens man,
som blott af mod och kärlek brann.
Bland dödens offerskara
den ädle, fromme Riddarn skrifs,
och ingen bland hans männer gifs,
som skild ifrån den döde trifs:
och tårarna förklara
hvad värde deras herre bar,
och hvad han var.

Hvad var han? älskad, älskad, död:
den frommes vän, den svages stöd,
som sorgen tröst och hungren bröd
i alla skiften delte.
För lifvet döden vika ger,
ännu vår värde officer
uppslår sin hjelteblick och ler,
bäst de sin omsorg mäldte;
och lifvets dag han åter ser,
men glad ej mer.

Den sälla, glada hemmets trakt,
förödelserna ödelagt;
all jordisk sällhet, fröjd och prakt
i brand och död försvunnit.

Af hemmet huru ringa spår?
Med nattens stormar der han går:
och askan hvirflar i hans hår.
All kraft all känsla brunnit
till aska i hans hjeltebröst
med lifvets tröst.

Ej klagan på hans tunga bor —
igen den segerrike for,
lik ljungaren, den vreda Thor,
att stridens viggar slunga —
att glömma, ibland dödars lek,
sitt minne utaf lyckans smek,
dess ljufva sällhet och dess svek,
der land af fasor gunga.
Så offrades, åt död och strid,
båd' sorg och frid.

När natten dock kring jorden låg,
och tysta voro lund och våg,
satt enslingen med sorgsen håg
i salen eller lunden:
å fjerran, som å hemmets strand,
vid stjernors eller blommors brand;
men tog han harpan i sin hand,
ej mer vid stoftet bunden
var anden, och hur mången gång
ljöd denna sång:

Minnenas salar
ljuda af saknades sång
stämman som talar,
ljufliga tonernas gång

Höja som vingar
mig ofvan verldarnas grus:
dit hvarest klingar
sången bland eviga ljus.

3.

Aderton år från de lyckliga tider
Riddaren hunnit i sorgernas dal,
hastande åter till blodiga strider,
längtande hän ifrån nöjenas sal.

Härarne skredo sitt öde till möte,
död eller seger med gladaste mod:
ännu i fredliga hyddornas sköte
vänskapen eldade krigarens blod.

Stridande makterne dröja att mötas,
än med sqvadronen vår hjelte ock låg
uti qvarter, och de dar, som förnötas,
lifva hans hjerta, hans sinne och håg.

Ett presthus nu gladdes att hafva den värde,
ädle och prisade Volkmar till gäst.
"Dröjde han alltid!" den önskningen närde
alla, ty en hvar till vän honom fäst.

Hade ej alltid förr lugnet och friden
varit den hugfulle riddarens tröst:
tänkte han nu dock med vemod på striden;
mildare känslor uppfylla hans bröst.

(Volkmar till Visnau.)

"Rastande ännu, fridvänliga stunder
mana till helsning det glada vi må:
helsningen vaggar från rosljufva grunder;
lyckliga gossar; min broder Visnå.

Torde med klagande ynglingar orda
om hvilka mödor vårt tågande följt,
ibland de äldre med löje blott sporda;
än för vår blick hvarje fara sig döljt.

Vänlig och svalkande aftonen sände
skugga och frid öfver himmelens bryn,
tåget sig saktade, ryttarne tände
pipor, och rökoffer stego mot skyn.

Hästarne gnäggande redan förklara
målet ej fjerran — maschiner likväl —
genast sig röjer en slingrande skara
menskor, amorer och tärnor, ja väl.

Och för qvarteren man ändtligen deltes,
då jag förklarade ordningens lag,
var det af slumpen den lyckan mig speltes,
hvilken jag prisar och njuter i dag.

Jag inlogerades uti prestgården:
ädel är gubben, min vördige värd,
en af de förste af hela sin orden;
Prostinnan egnas ock kärlekens gärd.

Kärlekens gärd, ej de ord äro ringa,
när de uttalas af hjerta och själ;

dock obetydliga alltför de klinga
när de uttalas om englar likväl.

Aldrig, nej aldrig — förundrar dig detta —
såg jag en flicka det namnet så värd,
du kan ej fatta, jag icke berätta
hennes behag nu min själ håller snärd.

Värden och vännen till salen mig förde
och presenterade henne, och gick;
vid första anblicken mig ljufvast hänförde
hennes förtjusande skapnad och skick.

Slägtband i huset ej henne förbinda
sjelf hon mig sade, fastän såsom far
prosten dock varit, ifrån hennes linda
hon deras mignon och hjertunge var.

Namnet allenast af min Henrietta
unnar mitt hjerta min hand dig att ge.
Sorgsen jag tänker på kriget med rätta,
som snart missunnar mig henne att se.

4.

v. Visnå till v. Volkmar.

Broder! ej din skönsta lycka
skulle någsin jag misstycka:
må din engel, söta mön,

vara dina striders lön,
om hon allt ditt pris behöfver,
men ditt hjerta svallar öfver —
lockar, krigets son, hon dig
uppå Amors rosenstig
till sitt hjertas verld, den ljufva,
eller följer hon — din dufva —
många likars ordens lag,
och med leende behag
för den biltoge blott smilar,
och med falska kärlekspilar
fäller hvad fiendens stål
länge haft till föremål.
Att när högst ditt hjerta brinner
engelen sin kos försvinner.
Mindre än fiendens svärd
är då hennes ynnest värd. — —
Väl hon i din tjusning lyser
himmelsk, när hon glädtigt myser
uppå rosenmun så röd.
Ordar jag till öfverflöd;
så jag hoppas: håll då gerna
vid ditt hjerta hoppets tärna.
Måtte icke krigets dån
snarligt rycka dig ifrån
hennes älskliga umgänge.
Himlen unne dig att länge
dröja när din sköna skatt.
Aldrig dina ord så gladt,
mins jag, fordom hafva svallat.
Är ett minne återkalladt?
glänser från din ungdoms vår
någon sol i blommans tår,
(dagg från englars regioner),
eller uti siskans toner
fins en röst som kallar ner

fordna drömmars elysér?
Aldrig hörde jag dig qväda
Frejas lof när rosor kläda
rosorna i Astrilds borg:
ofta qvad ditt öga sorg
hvarest glada nymfer lekte;
dig skönheten ej bevekte.
Nu din tankes örn så fri
följer engelns fantasi. —
Säg om dig din ungdom burit
andra kransar än du skurit
med ditt svärd i blodig skörd?
af din sällhet glad och rörd
vännen denna fråga höjer,
ty dig tungomålet röjer.

5.

v. Volkmar till v. Visnå.

Länge stridens röda hane
dröjer med sitt väktar rop:
och vid fridens rosor vane
längta ej till eldars dop
våra vapenbröder gamla,
och de unge föra krig
der sig Amoriner samla.
Och på hennes rosenstig
än mig himlarne omhvärfva.
Men hvad talar du för djerfva
frågor — ack missbrukar du
mitt förtroende väl nu.

Tala om de fordna tider —
hemligheter ifrån då,
om de gamla hjertats strider —
ack hur kan du fråga så?
Nog härom. Men mig allenast
icke glädjen möter huld;
underliga låga, renast
af allt jordens kärleksguld. —
Trodde jag den lilla snärta
ega blott för mig ett hjerta,
vet jag nu min vän, ändå,
att hon eger ett för två.

Tror du att mitt hjerta svider,
att jag drömmer qval och hämd?
fruktar du att vännen lider
då en älskare är nämd?
Nej min vän du ej förnimmer
huru sällt mitt hjerta slog,
kunde väl jag som fruntimmer
gråta, jemte det jag log,
då kanhända tårar runne,
ja min ädle vän jag vunne
att min brud hon blef i dag
mera glad ej vore jag.

Hennes sköna blickar brunno
af lycksalighet, min vän,
och för hennes väl försvunno
hvarje hopp jag ägde än;
men för hennes sällhet finnes
i mitt hjerta ingen gräns;
och den sälla stund jag minnes
som den första kärlekens:
och min engelinnas värde
unnar jag den afundsvärde

älsklingen — en lyckans son,
rik på många himlens lån.

Underhandlings-frågor löpa
mellan krigets poler jemt.
Få vi våra klingor döpa
uti blod är obestämdt. —
Tungt blir lifvet när min söta
dotter jag ej mer får se,
hennes ljufva blickar möta —
hör min lyckliga idé,
som mitt tjusta hjerta fägnar:
Idealet jag tillegnar
en hemgift, en kärleksgärd.
Sänd, min broder, till min värd,

Genast tusende dukater;
om den stund jag pröfva når
andra, törnigare dater
hon min hyllningsgåfva får.
Ty ovissa än vi ana
krigets moln sig ladda ur
så att snart vår stolta fana
fladdrar uti åskig skur.
Öfverjordisk glädje blommar
en gång utaf rikedommar
på min stig: hur sällt ändå
henne lyckliggöra få.

Slutet.

Lycklig glad är Henrietta
vid Majorens sida, se,

undrar jag ej det med rätta:
honom hon kan kyssar ge?
Älskarn henne det förbjudit,
som henne hand och hjerta gett,
men hon glömmer detta budet,
följer blott sin känslas vett.
Väldigt skägg dock ej förskräcker
Jungfrun, se hur söt hon räcker
rosenmunnen emot hans
när hon sjunger sin romans.

Handen hon så gerna låter
hvila uti krigarns; hvad!
mannen utaf glädje gråter
när han finner henne glad.
"Dörren ju derute rördes,
posten, kanske kommer nu!" —
I detsamma prosten hördes
yttra: "här min engel du!"
och ett bref han henne gifver
då hon spritter till och blifver
rödare än karmosin,
darrande var handen fin.

Glädjen öfver alla gränser
hunnit när sin skatt hon såg,
och den ömma blicken glänser,
som i solen källans våg.
Mindre glad var icke hjelten:
till hans hjerta ilar hon —
J med eder sällhet smälten
uti tårar hvarje ton.
Värden och värdinnan, båda,
(rättare föräldrar) skåda
glädjerika sinas fröjd,
delte samma sällhets höjd.

Wolkmar uppå Jungfruns finger
trädde nu en dyrbar ring.
I detsamma värden springer
upp och går ett slag omkring
sig påminnande och säger:
"Henrietta har en ring,
hvilken dyrbart värde eger,
ädelsten med guld omkring.
(Visande den kära tingen),
under barnets kläder ringen
fans när de upplöstes", och
Wolkmar ringen väl beså:

Med nålsudden undersöker
och mot dagen vänder den,
och hans blekhet sig föröker:
ack hvad fann väl der vår vän?
"Store Gud!" dervid han sade,
knapt förmådde sitta ned;
hvilken, hvilken upptäckt hade
han då vunnit väl dermed?
Dock han famnar Henrietta,
stiger upp och talar detta:
"Väl mitt hjerta hviskat jemt:
Hon min dotter är bestämdt!"

Fader, dotter i hvarandras
armar digna utaf fröjd:
Deras kyssar mer ej klandras,
skalden lemnar dem förnöjd.
Carl, sin Carl hon skyndar kalla,
nämner ljuft det kära namn.
Snart den älskade ses falla
till en faders ömma famn.
Henriettas lärarinna
kallats ock, att sig infinna;
med ett rop hon svimnar, nu,
Wolkmar sågs — hon var hans fru.

Uppsala universitetsbibliotek

16000003057612

Pris: 12 sk. Banko.

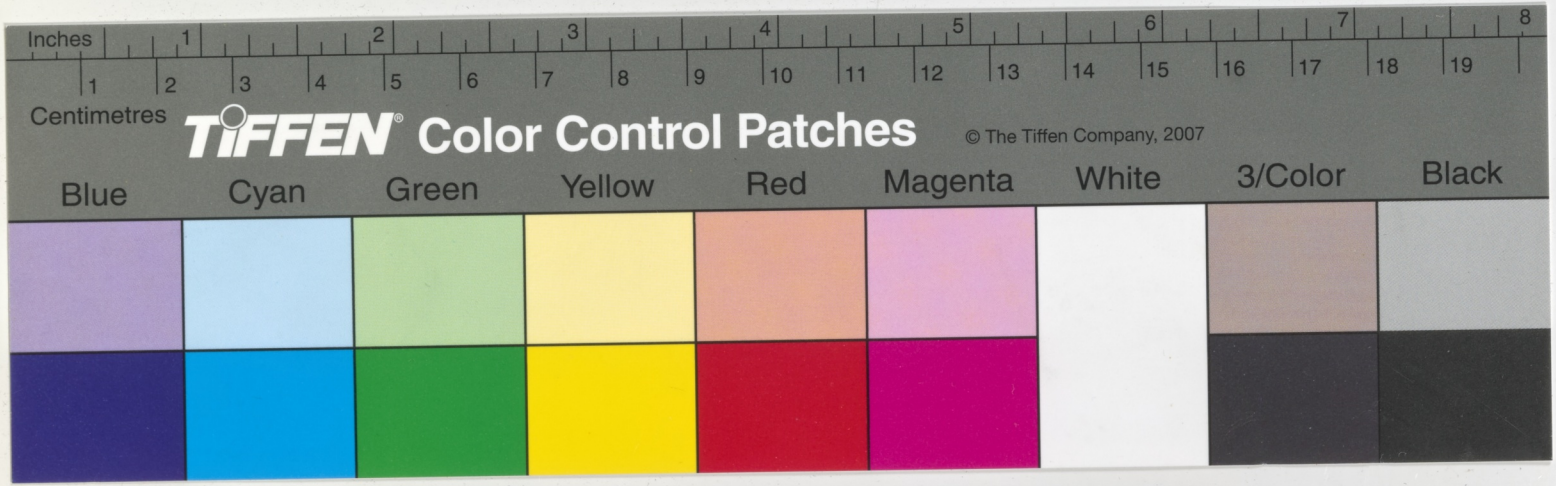
Inches
1 2 3 4 5 6 7 8
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19
Centimetres
TIFFEN® Color Control Patches
© The Tiffen Company, 2007
Blue
Cyan
Green
Yellow
Red
Magenta
White
3/Color
Black